

קונטרס
שיחות
קודש

שבת וזמננו

ספר"ק מאור עינים פרשת ויקהל ד"ה כל המענג (השני)

נפלאי השבת

פרשת שלח

פרשת קרח תשפ"ב
+ גליון קו +

החזרת נתרמה

לעילוי נשמת
הרה"ח רבי בנימין ב"ר
אברהם שמואל ז"ל

נלב"ע
ערב ראש השנה תש"פ

מודעה ובקשה
כל זכויות שמורות
למכון נתיבות החסידות

...

להארות והערות אפשר לפנות:

בטל: 0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

....

עימוד ועיצוב ע"י

הברקה: 052-7134988

השיעורים נכתבו בלשונו הבהיר בטוטו"ד
של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
על ידי חרב"ן הרה"צ רבי יצחק טווערסקי שליט"א
יו"ר מכון נתיבות החסידות

יצא לאור ע"י מכון נתיבות החסידות להוצאות ד"ת
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מספינקא
רחוב דונולו 7 - 11 בני ברק

תוכן ענינים

שיעור א':

ג

בלב יש חלק חיצוני ופנימי – ג + כשמגלים פנימיות הלב מגיעים לרצון העליון – ג + בשבת
 הלב של כולם מתעורר להקב"ה – ג + אחד שלא חי עם הקב"ה משפיע לכל הסביבה
 שלו – ד + כשמחפשים בימי המעשה כסף אז בשבת אין מה לעשות – ד + שבת אמור
 למלאות את החיסרון שלך – ד + לא עוזרים לאדם שלא רוצה שיעזרו לו – ד + אדם
 שמחלל שבת נרם חולשה לעולם – ה + אחד שמחלל שבת מסלק נשמתו ממנו – ה + אדם
 צריך לקחת אחריות על עצמו – ה + בקודש זה אמת לאמיתו – ו + אדם שמחלל שבת מזיק
 לכל העולם כולו – ו + בתפילה וכן בכל דבר שבקדושה צריכים לקחת אחריות – ו + בשבת
 אפשר לצאת מהסבל של עצמו – ו + עבודה שלנו הוא להיות מאוזן – ז + על ידי התורה
 מקבלים כוח להיות מאוזן – ז + המשל עם הבן של המלך – ז + בשבת יש לנו הרבה יותר
 להתחבר להקב"ה – ח + הסיפור עם הרה"ק מצאנו זי"ע – ח + אדם שנכנס לשבת רעב
 פספס את השבת – ח + הסיפור של האמרי חיים זצ"ל – ח + צריכים לעשות הכנה לשבת
 ברוחניות ובנשמיות – ט + שבת מורכב מלילה ויום – ט + צריכים לעשות מצות בפועל
 ממש – ט

נפלא השבוע

י

שיעור א'

פנימיות הלב אז הוא מתחבר בחזרה לרצון העליון מאיפה שכל הרצונות באים. אלוקים עשה את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים, ואז אדם יכול לחזור לישר שהיה מלפני זה, בטל רצונך מפני רצונו.

בשבת הלב של טולם מתעורר להקב"ה

בשבת יש לנו את הכוח להגיע למשאלות לבנו. המשאלות לבו של כל יהודי הוא רצונו לעשות רצונך. ומי מעכב שאור שבעיסה, שזה החיצוניות של הלב שהוא מעכב אותנו להגיע לפנימיות, אבל בפנימיות של הלב שם הרצון של כל יהודי לעבוד את הקב"ה, כל יהודי הוא יהלום בפני עצמו, וזה ואהבת לרעך כמוך. ולכאורה הרי הלב מושך אותי לכיוון אחר לגמרי, אבל ברגע שאני מתחבר לפנימיות ע"י ומלתם את ערלת לבבכם אני מגיע לפנימיות של כל אחד ואחד. בשבת הלב של כל אחד מתעורר להקב"ה, יהודי אפילו שהוא מחלל שבת אבל

בלב יש חלק חיצוני ופנימי

איתא במאור עינים (המשך ד"ה כל המענג את השבת (הב')). דברנו על כל המענג את השבת נותנים לו משאלות לבו. הלב של האדם זה כל האדם, הלב יש לו חלק פנימי שהוא רוחני ויש לו חלק חיצוני שהוא גשמי. כתוב ומלתם את ערלת לבכם. לכאורה הלא אנחנו יודעים שהמוח צריך שתהיה שליט על הלב, אבל לא כתוב שצריכים להוריד את הערלה מהלב. אנחנו יודעים שהרצון נמצא בלב, כמו שאומרים רעותא דליבא, והרצון שבלב צריכה להיות הרבה יותר גבוה מהמוח בעצמו.

כשמגלים פנימיות הלב מגיעים לרצון העליון

אלא נכון שהרצון צריך להיות הרבה יותר גבוה מהמוח, ומשם בעצם הכל השתלשל למטה, כשעלה ברצונו הפשוט לברוא את העולם, נכון שהלב מצד אחד אין דבר יותר מגושם מזה, ומצד שני החיות נמצא בלב, וברגע שאדם מוריד את ערלת הלב ומגלה את

מגיע שבת אז טועמיה חיים זכי זוכה לטעום קצת מהשבת.

הנקודה הפנימיות שאצלו מאיר אז, וזה מרגיז כל גוי ברחוב לראות אותו בשבת.

שבת אמור למלאות את החיסרון שלך

ולכך נאמר מחלליה מות יומת. ולכאורה למה קוראים אדם שלא שומר שבת מחלליה, אלא **כי מחלליה מלשון כי ימצא חלל.** כמו אדם שמת הוא השאיר חלל ריק, אותו דבר אדם שמחלל שבת. **כי אם הוא אינו משלים חסרונו על ידי השבת כאמור.** השבת אמור למלאות את החלל שלך, אבל במקום זה הוא השאיר זאת ריק לגמרי, וזה נקרא מות יומת, אבל שאלו שמחללים את השבת עוד מסתובבים בעולם אבל החלק הפנימי שלהם מת לגמרי.

לא עוזרים לאדם שלא רוצה שיעזרו לו

ולא די לו שלא יועיל, לא רק שזה לא יועיל לך כי אתה לא נותן שזה יאיר לך כלל. כי לא עוזרים לאדם כל זמן שלא נותן שיעזרו לו. אלא **אף יזוק ח"ו עוד על ידי שמחללו,** הכל תלוי בחיות של האדם, ראה נתתי לפניך את החיים ואת הטוב את המוות ואת הרע. אדם יש לו בחירה או לראות בכל דבר את הטוב הגנוז ואז הוא נמצא בחיי החיים, או לנתק את עצמו מעצמו ואז הוא נמצא ברע ובמוות. ובחרת בחיים אותו חיות שאני נתתי לך שנמצא

אחד שלא חי עם הקב"ה משפיע לכל הסביבה שלו

שבת הוא שלימו דכל סיטרין. ומי שמחלל את השבת הוא גורם לעצמו שהשבת לא יוכל לפתח אצלו שום כוח להתעורר להקב"ה, ולא מפתח אצלו את משאלות לבו, וזה גם משפיע על כל הסביבה שלו, וכמה שאדם יכול להגיע לחיות עם הקב"ה בששת ימי המעשה בעולם הזה ככה יזכה לקבל מן השבת בעצמו שהוא שלימו דכל סיטרין. כל השבוע שם ד' מתחבא בתוך העולם הזה שהוא מלשון נעלם. בשבת אז עולמך תראה בחיך, בשבת הנעלם שלך אתה יכול לגלות אותו.

כשמחפשים בימי המעשה כסף אז בשבת איך מה לעשות

רק השאלה מה אדם מחפש בשבת, אדם שחיפש כל השבוע כסף וזהב ועניני עולם הזה אז מגיע שבת ואין לו את כל הנ"ל אז הוא באמת מוסכן גדול, אבל אדם שכל השבוע היה במצב של טועמיה חיים זכי והוא חיפש לטעום את השבת בששת ימי המעשה, אבל כמה שאדם מחפש את השבת הוא מוחבא בתוך ימי החול, אבל כמה שאדם מחפש את הקב"ה בימי המעשה

איתא בפרשת כי תבוא: **שעל כן נאמר מחלליה מות יומת, כי בזה שהוא מחלל את השבת ואינו מקיימו, מסלק החיות העליון שבת עילאה שהוא בחינת נשמת העולם מן העולם, כי שבת תתאה חי משבת עילאה. וברגע שאתה לא מקיים למטה את השבת תתאה אז השבת עילאה לא יכול להתגלות כלל. ונמצא הורג את העולם שמסלק נשמתו ממנו. ולשון מחלל הוא מלשון כי ימצא חלל שהוא לשון נטילת נשמה, ועל כן עונשו גם כן מות יומת. ובזה מסלק מעצמו ומן העולם מה שהיינו יכולים לקבל מהשבת.**

אדם צריך לקחת אחריות על עצמו

היוצא לנו מזה שאדם צריך לדעת ולהכיר ולהפנים את האחריות שלו על עצמו ועל כל העולם כולו. ר' אשר היה מוסיף עוד יותר, ברגע שאני רואה על השני מחלל שבת זה אומר שאני מחלל שבת, כי אם אני הייתי שומע בכל דבר שלא אני שומר שבת אלא הקב"ה עוזר לי ונותן לי כוח לשמור את השבת, אז השני לא היה מחלל שבת כלל, כי ברגע שאני לא שומע את הקב"ה בכל שבת שהוא שמא דקודשא ברוך הוא אז אני בעצמי מחלל שבת, וכמו שאומרים אדם צריך לחיות בשבת כאילו שהכל כבר מוכן עד הסוף, כאילו כל מלאכתך עשויה.

בשבת כי שבת לאו יומא דגופא אלא יומא דנשמתא שבת הוא שלימו דכל סיטרין, אפשר לקחת את זה ולחסל את עצמו ג"כ.

אדם שמחלל שבת גורם חולשה לעולם

ולא די לו שלא יועיל, אף יזוק ח"ו עוד על ידי שמחללו, אז אין שום תרופה לחסרונו רח"ל, ונקרא הורג את עצמו, מאחר שאין לו תרופה להחיות את עצמו, אם הוא מחלל את השבת. ואף את כל העולם, כי מחסר שלימותו של השבת, וכמו שדברנו כל יהודי הוא אות בתורה, כל יהודי מוסיף כוח לכל העולם, וברגע שאתה מחלל את השבת אתה גורם לכולם חולשה. וכמו אדם שיושב לו באונייה ועושה חור בחדר שלו. ואז כולם צועקים עליו שיפסיק הרי כולם טובעים עכשיו, והוא בשלו הרי אני שילמתי לחדר הזו וזה לא קשור לאף אחד ואני עושה זאת רק אצלי. ברגע שאחד מחלל את השבת מחסר שלימותו של השבת אצל כולם.

אחד שמחלל שבת מסלק נשמתו ממנו

כי השבת אי אפשר, כי אם שיהיה שלימות, מצד כל אחד ואחד, וברגע שאצל יהודי אחד חסר משהו חסר אצל כולם. ומצדו בגללו אי אפשר שיהיה בשלימות. כי הוא מחללו.

ולרדת עוד יותר לכיוון מטה, ואז הוא מזיק לא רק לעצמו אלא גם לעוד יהודי שיושב לידו. וכן בכל דבר שבקדושה בכל דרכיך דעהו, יש לי הזדמנות לראות שם את הקב"ה ואז לעלות את עצמי ואת כולם להקב"ה, או שאני יכול לקחת את עצמי ולהיות עסוק בשלילי במקום להיות עסוק בחיובי ואז לרדת עוד יותר למטה. אדם צריך לקחת אחריות על עצמו כי כשעולה הוא מעלה את עצמו ואת כל הסביבה שלו, וכשהוא יורד הוא יורד עוד יותר למטה ומוריד גם את כל הסביבה שלו.

בשבת אפשר ליצאת מהסבל של עצמו

וזהו מות יומת, שיהיה בבחינת מת וחלל כאמור. שהביא את עצמו לכך. אדם שמחלל את השבת הוא מזיק לא רק לעצמו אלא לכולם, ומונע מכולם להנות ממה שהשבת היה יכול לתת לך. **עד שישוב אל ד'.** כתוב **מר' אלימלך זי"ע** ששבת ר"ת שבת בו תשוב. שבת הוא זמן תשובה. בשבת אדם יש לו כוח לאפס את השעון ולהתחיל מחדש. **ויקבלו עליו לשמור שבת כהלכתו, ואז ישלים חסרונו.** ואז הוא כתינוק שלומד דמי, והוא כמו מצב שלפני בריאת העולם. **וכל זמן שהוא אינו שומרו כראוי, אי אפשר בשום אופן להשיב חיותו בשלימות.** בעבודה אנחנו מדברים עד כמה אדם צריך לחיות עם הכאב והריקנות שלו, בשבת רב לך שבת בעמק הבכא, שבת הוא

בקודש זה אמת לאמיתו

ולכאורה הרי זה רק דמיון ולא אמת כלל, אלא אומר **הבעל התניא** בקודש זה אמת לאמיתו. אדם ברגע שמגיע שבת אם הוא עסוק מה יהיה בששת ימי המעשה שאחרי זה, או שעסוק במלאכה ממש, זה אומר שהוא מרגיש את עצמו באמת שחסר לו משהו והוא חייב הרגע להשלים, דהיינו הוא מחלל את השבת באותו רגע לשם שמים.

אדם שמחלל שבת מזיק לכל העולם כולו

אבל האמת שעבודת האדם הוא לדעת שכאילו כל מלאכתך עשויה בשבת, שלא יהא דבורך של חול כדבורך של שבת והילוכך של חול כהילוכך של שבת. וברגע שאדם מחלל את השבת הוא מזיק לא רק לעצמו, אלא הוא לוקח את החיות שהקב"ה שלח לך להתעלות על ידי השבת ומכניס אותו לעובדא דחול. ואז הוא מזיק גם את כל העולם כולו.

בתפילה וכן בכל דבר שבקדושה צריכים לקחת אחריות

אותו דבר בעת התפילה. אדם שמתיישב להתפלל מקבל חיות מלמעלה ויש לו בחירה או לקחת את זה ולהתעלות עוד יותר או לקחת את זה

ועל ידי שלומדים תורה ומקיים מצות ד' זה נותן לאדם כוח לאזן את המצב בין החומר לצורה, על ידי התורה אנחנו מקבלים כוח להתחבר לחיות רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות, התורה ומצות נותנת לאדם זיכוך מהחומרי וגם נותן אז לצורה להיכנס לעולם כמו שצריך להיות. כי בלי תורה אין מציאות להתחבר לרוחניות של העולם.

המשל עם הבן של המלך

וקדושת שבת העליונה, יש שבת עילאה ויש שבת תתאה. עבודה שלנו הוא לחבר ביניהם, שבת העליונה **מתלבשת בתענוגים הגשמיים, שצוה השי"ת אותנו לענגו, שהוא החומר. זה נקרא בחינת שתי שבתות, החומר והצורה.** מצד אחד זה שבת שזה רוחני ומצד שני צריכים לבוא הביתה ולשמוח עם האישה והילדים ולהתחבר אליהם שזה החלק החומרי. וכמו המשל הידוע של **התולדות** שהיה בן המלך שהלך לגלות והתרחק מאוד מבית המלך. יום אחד הוא קיבל מכתב מבית המלך, והוא כ"כ שמח עם זה אבל לא ידע איך להיות שמח ולהוציא את השמחה שלו החוצה. כי בכפר איפה שהוא נמצא כרגע לא יודעים מה זה מלך ומה זה מכתב מהמלך ואי אפשר להסביר להם שום דבר ואיך אפשר לשמוח כרגע.

זמן שאפשר להתחבר למקור החיות שלו, זה זמן שאפשר לצאת מהסבל שלו ולחיות עם הקב"ה, שבת לאו יומא דגופא אלא יומא דנשמתא.

עבודה שלנו הוא להיות מאוזן

ונודע מה שכתוב בגמרא אילו שמרו ישראל שתי שבתות מיד הוי נגאלין. לעיל אמרנו למה צריכים שתי שבתות, אלא בשבת הראשונה לתקן את שבת תתאה ואז להכין את עצמו משבת לששת ימי המעשה, ואז בשבת השנייה מתקנים את השבת עילאה. כאן הוא מסביר עוד מהלך. **כי נודע, כי בכל דבר צריך להיות חומר וצורה וקדושת שבת העליונה.** יהודי או שהוא מלאך או שהוא גלח, או שהוא נכנס כולו לחומריות ומתחיל לדבר מגאט וכדומה, אבל הוא שוכח לגמרי מתורה ומצות, או שנכנס לגמרי לצורה ואז הוא חי באצילות ולא מקיים את התורה בפועל ממש, הרוחני בלי גוף לא יכול להיות גוף בלי רוחניות ברור שלא יכול להיות, החכמה של האדם הוא להישאר מאוזן, לא להיכנס מדי לאצילות ולא להיכנס מדי לכפייתיות.

על ידי התורה מקבלים כוח להיות מאוזן

כי נודע, כי בכל דבר צריך להיות חומר וצורה, צריכים את הגוף ואת הנשמה,

למעלה. אותו דבר צריכים לדעת לעשות מהחומרי רוחני. א"כ צריכים לראות לא להיכנס מדי לגשמי ולא מדי לרוחני, וזה נקרא להיות מאוזן.

**אדם שנכנס לשבת רעב
פספס את השבת**

ואם הוא מקיים שבת אחת, דהיינו החומר לבד, אין זו שלימות, יש הרבה אנשים שמאוד מקפידים על לוו עלי ואני פורע ודואגים שיהיה מהכל לשבת, אבל כל הלוו עלי הוא לא כדי שתהיה בעל חוב מזה, ולכן אדם שמכניס את עצמו לחומר בלבד אפילו שיש לו אין זו שלימות כלל, אין זו שלימות שיבוא על ידי זה לגאולה פרטיות שיתמלא החסרונות כאמור, מאחר שהוא דבר ריק, בלתי החיות שלו. אדם שמכין את עצמו לשבת ויושן לפני זה אז הוא כשיר לקלוט את הרוחניות של השבת. הקדושת לוי אמר פלא שאין מצוה שצריכים לישון בערב שבת. אבל אדם שנכנס לשבת עייף ורעב ומיד בכניסת השבת אוכל והולך לישון הוא צודק אבל את השבת הוא פספס.

הסיפור של האמרי חיים זצ"ל

אדם צריך להכין את עצמו לשבת לא רק בגשמיות אלא גם ברוחניות, וכמה שאדם מכין את עצמו ככה יזכה למנוחה בשבת. **האמרי חיים זצ"ל** היה מספר שהיה אחד שהלך לישון בכניסת

**בשבת יש לנו הרבה יותר
להתחבר להקב"ה**

והחליט ללכת לבית מרזח ושילם על חשבוננו לכל הכפר שיבואו בלילה לאכול ולשתות ולשמוח, ואכן כולם באו אכלו שתו ושמחו, והוא שמח איתם, אבל בתוכו שמח על המכתב של המלך. אותו דבר כל יהודי מקבל כל שבת מכתב מהמלך תזכורת לחזור להקב"ה, בשבת אנחנו מקבלים כוח להתחבר להקב"ה בכזה אופן שאי אפשר כל השבוע, אבל היות שהגוף לא נותן לך לעשותו ולשמוח עם השבת, בגלל זה אנו אוכלים ושותים בשבת כדי לתת לגוף את שלו ובאמת אנו מתכוונים לשמוח עם השבת בעצמו.

הסיפור עם הרה"ק מצאנז זי"ע

אדם שכל השבת שלו הוא פיש מיט צייטונגען אז הוא פספס את המטרה שלו שאפשר להוציא מהשבת. אבל ללכת רק אחרי הרוחני בלי לתת לגוף כלום ג"כ אי אפשר. היה אחד שחכה להיכנס להרה"ק מצאנז זי"ע כמה ימים. וכשנסאל אותו הרה"ק הנ"ל האם אכלתי משהו. ענה החסיד לא באתי לרבי בשביל גשמיות אלא בשביל רוחניות. אמר לו הרבי: הנשמה ירדה לעולם בשביל רוחניות אבל תנסה כמה ימים לא לתת לה לאכול ותראה איך שהיא עוזבת את העולם וחוזרת

כלי להתלבש בו. וכמו שהנשמה צריכה את הגוף כדי להתלבש בו, כמו"כ השבת צריך את החלק הגשמי שבו. א"כ ברור שצריכים בשבת שיהיה אוכל ושיהיה בית נקי. **ועל ידי ב' בחינות השבת, בחומר וצורה. שהוא מידת לילה ויום, והבן.** שבת מורכב מלילה ויום. היו כאלו שאמרו ששבת זה רק ביום ולא בלילה. אבל האמת הוא ששבת הוא לילה ויום.

צריכים לעשות מצות בפועל ממש

כ"ק אאמו"ר וצ"ל היה אומר בדיחה, בשבת בלילה כתוב וינוחו בה, כי הבעל נשאר בחנות ואז רק האישה נחה. ביום שהיא רצה לחנות אז כתוב וינוחו בו שהוא נח. בשבת אחרי צהריים שאז החנות כבר נסגרה ויצאו לטייל אז וינוחו במ שניהם ביחד. יש אנשים שחושבים שהעיקר הוא לחשוב על הקב"ה ולא צריכים לעשות מצות בפועל ממש, אבל אז חסר לך מצות מעשיות שזה חלק מהדבר, שבת בלי מצות מעשיות זה שום דבר. ומזה נהיה כל ההשכלה.

וזהו אילו שמרו ישראל שתי שבתות - גם החומר וגם הצורה, מיד נגאלין - גאולה פרטית שלו למלא כל חסרונותיו.

השבת ואמר לעצמו שיקום לסעודה. בינתיים קם והסתכל מהחלון ואמר לעצמו שכבר שבת בבוקר, והסתכל על השעון וראה שזה שלוש, ואמר לעצמו כנראה הוא כבר פספס גם שבת בלילה וגם שבת בבוקר וכבר אוחזים בשבת אחרי צהריים.

צריכים לעשות הכנה לשבת ברוחניות ובגשמיות

ולמעשה זה לא היה אמת כי בחוץ היה שלג ועדיין היה בלילה אבל זה היה נראה כאמצע היום. והחליט להמשיך ללכת לישון. וכשקם ראה בחוץ שכבר יום. ואמר לעצמו שכנראה כבר פספסתי כל השבת ועכשיו כבר יום ראשון בבוקר. ומיד נזכר באיזה פגישה שיש לו ראשון בבוקר וקם והלביש מלבושי חול ויצא החוצה. ואז ראה כולם עם מלבושי שבת. עד שנודע לו שעדיין שבת בבוקר. כלומר צריכים להכין את עצמו לשבת גם ברוחניות וגם בגשמיות ואז מגיעים למנוחה.

שבת מורכב מלילה ויום

אדם שמדי גשמי אי אפשר וגם להיות מדי רוחני אי אפשר. **ואפילו אם יאחז בחינת הצורה לבד, גם כן אי אפשר לחול עליו בחינת הקדושה, מפני שאין לו**

צפרא דשברתא

ר' אשר אמר כל זמן שאדם עסוק עם הכאב שלו הוא לא פנוי לשמוע את הכאב של מישהו אחר. אדם צריך לדעת שהכאבים שיש לו הוא מאת הקב"ה והוא מזכה אותו בזה, אדם צריך לדעת שהכאב שלו הוא לא יותר מלק מהכאב שיש להקב"ה מאתנו, שכבר עבר כ"כ הרבה זמן ואנחנו לא שומעים אותו ולא מסתכלים בכיוון שלו, וממילא הוא נותן לי כאב ועבודה שלי הוא להגיע דרכו להרגיש את הכאב של הקב"ה.

בהתחלה זה דמיון ובסוף זה נהיה אמת לאמיתו. ולאט לאט אדם מתנתק מהכאב שלו, וברגע שאדם מנותק מהכאב שלו אז הוא מסוגל לשמוע את הכאב של עוד מישהו אחר בעולם חוץ ממנו. וברגע שאני שומע את הכאב של השני אני גם מחבר את זה לכאב של הקב"ה ששכינתא בגלותא, וברגע שאני שומע את הכאב של הקב"ה דרך החבר אז אין שום סיבה בעולם שהכאב שלי עדיין יהיה בעולם.

לכאורה למה אני צריך בכלל לשמוע את הכאב של השני, ועוד הרי אני הייתי רוצה שכולם ירגישו את הכאב שיש לי, ולמה המטרה שלי אמור להיות להרגיש את הכאב של השני.

אלא אדם צריך לדעת דבר ראשון מה המטרה שלו בעולם, לפעמים אדם מסתובב כאן וחושב שכאן באנו לאכול לשתות להנות ואז פשוט שוכחים את המטרה שלנו בעולם, המטרה שלנו בעולם הזה הוא לכבודו בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, אדם צריך לפרסם את הקב"ה בעולם בכל מקום שרק מגיע ובכל דבר שרק עושה, אבל לא שהוא יפרסם את הקב"ה ברחובות כי אז זה לא קשור אליו כלל, אלא אדם צריך לפרסם אותו אצל עצמו, ולדעת בשביל מה הגיע לעולם הזה.

אבל היות שאנו נמצאים בגוף מאוד קשה לנו לשמוע את הקב"ה בכל דבר ומקום, ולכן הוא שולח לנו תזכורות כל הזמן כדי שנזכור בשביל מה באנו לכאן ואז אדם יתחיל לחפש את עצמו ויגיע להקב"ה. הכאבים שיש לנו כל הזמן הם תזכורות מהקב"ה להזכיר לך מה אתה מחפש כאן, הכאב אפשר להסתכל על זה בתור מציאות ואז עוד יותר לשכוח את המטרה, ואפשר להגיע על ידי הכאב להקב"ה ולהפוך אותו ממציאות לסיבה.

אבל כמה כאב יהיה לנו זה אדם לוקח ובונה לעצמו, כי יסורים הקב"ה נותן לכל אחד ועגמת נפש אדם לוקח לעצמו, דהיינו כשיש לנו יסורים הקב"ה שולח לנו אז תזכורות שתיידע ששום דבר לא שלך והכל מאתו ית' שמו, אבל אדם יש לו ברירה לשמוע את המסר ולחזור להקב"ה, או לא לשמוע ואז להוסיף לעצמו עגמת נפש שזה אדם לוקח לעצמו.

למשל אדם שנוסע על הכביש ופתאום נרדם ואז הוא יכול ח"ו להגיע למצב לעשות תאונה, אבל יש דרך עד לשם, כלומר בהתחלה יש קוים על הכביש שעושים רעש ומנסים לעורר אותך ולהזכיר לך רבי איד נרדמת, יש אנשים שכבר שומעים אז וקמים וממשיכים בדרך, ויש אנשים שלא שומעים ואז הרכב מתחיל לדבר ומזכיר לך נרדמת וזה מסוכן, ואם אדם עדיין לא שמע עד אז פתאום נכנס לתוך הקיר ומקבל בום חזק ואז כל אחד בטוח שומע אז שנרדמת וצריכים לחזור על המסלול.

אותו דבר בעבודת השם יסורים הקב"ה שולח לכל אחד אבל עגמת נפש אדם לוקח לעצמו, בהתחלה הקב"ה מזכיר לך בדברים קטנים מאוד, יש אנשים שכבר שומעים אז אבל יש אנשים שממשיכים הלאה ולא קמים לתחייה, עד שהקב"ה אין לו ברירה והוא חייב לתת לך בום חזק ואז אולי תתעורר לחזור בתשובה ולהגיע בחזרה להקב"ה. אבל עד אז יש לאדם דרך ארוכה והוא יכול לחסוך את זה על ידי שישמע מיד שיש בורא ומנהיג לבירה.

ואיך בעצם אנחנו יכולים לשמוע את הקב"ה בכל כאב ולשמוע מיד ולא להירדם ח"ו. אלא הכל תלוי בחשיבה שלך בהתחלה האם ברור לך המטרה שלך כאן בעולם, כי ברגע שברור לך מה המטרה שלך בעולם אז שום דבר בעולם לא יכול למנוע ממך מלהגיע למטרה, כי אדם שרוצה לעשות כסף וברור לו המטרה שלו אז שום דבר בעולם ושום קושי בעולם לא יכול למנוע ממנו מלהגיע למטרה, אותו דבר בעבודת השם חייב שיהיה ברור לנו מה המטרה שלנו, המטרה שלנו הוא לכבודי בראתיו

יצרתיו אף עשיתיו, וברגע שברור לנו המטרה נגיע להקב"ה, וברגע שלא ברור לנו מה אנחנו מחפשים כאן אז באמת כל דבר קטן לוקח אותנו מהדרך והכיוון הנכון להגיע להקב"ה.

וזה הכוונה בהנ"ל, כל זמן שאדם עסוק עם עצמו ועם הכאב שלו כלומר לא ברור לו המטרה אז אין לו שום פניות לשמוע את הכאב של השני ואז ברור שהוא לא יכול לשמוע את הכאב של הקב"ה. וכל זמן שיהיה לך ברור המטרה אז אדם מקבל פניות לשמוע את השני ואת הקב"ה. הקב"ה מזכה אותנו עם כאבים כדי שנוכל על ידו להגיע לשמוע את הקב"ה שזה שכינה בגלותא שהוא כאן כבר כ"כ הרבה שנים, אבל ברגע שאדם לא יודע מה הוא רוצה הוא לא יכול להגיע לזה. וברגע שאדם ישמע את הקב"ה אז אין שום סיבה שהכאב שלו עדיין יהיה.

איתא בחברותא (132) היסורים שהאדם עובר בחיים אינם אלא כדי להזכיר את היסורים ואת הכאב שיש לשכינתא בגלותא. הכאב של השכינה הוא בעצם הכאב של עם ישראל בבחינת עמו אנכי בצרה. ככל אשר מעמיק להתבונן בצער גלות השכינה עולה לנגד עיניו הכאבים והמצוקות של כל אחד ואחד מבני ישראל, ומגלה שהכאב של הזולת הוא לעין ערוך לעומת הכאב שלו ובכך הולך ומתצמצם תחושת הכאב העצמי עד שהוא נעלם לגמרי.

כאשר האדם מתחבר אל כאביו ויסוריו ואינו לומד ממנה להכיר את צער גלות השכינה. אז הוא נדבק אל כאביו בקשר בל ינותק, וככל שינסה להשתחרר מהכאב הכאב ילך ויעמיק וכל פעם יתפס בנקודות אחרות, כך שאין דרך אחרת מאשר ללמוד ממנה. צער גלות השכינה המתבטא בגלוי והכרת הכאב של הזולת כנ"ל.

ההבדל בין תחושת הכאב של עצמו להכרת הכאב של הזולת שונה לחלוטין. כאשר האדם עסוק עם הכאבים שלו הקשר שלו עם הרבש"ע הולך ונחלש כי לכאב מלווה הרגשת עצבות ודכאון והאדם הולך ונסגר בתוך עצמו. אבל כאשר האדם מעביר את הכאב לצער גלות השכינה ולהכרת הכאב של הזולת, התוצאות הם הפוכות, ככל שמתבונן בהכרת הכאב של הזולת מביאו יותר ויותר לדבקות בורא.

עוד עלינו לדעת שמטרת האדם לחיות את הכאב של הזולת המבטא את צער גלות השכינה גם כאשר הכאב של עצמו נעלם, כי באם האדם יתחבר לצער גלות השכינה רק מתי שמרגיש כאב ויסורים הוא בעצם עושה שקר עם עצמו ועם ההתבוננות שלו. כאילו מצא פטנט איך להשתחרר מהכאבים שלו בזה שיחשוב על צער גלות השכינה

ועל כאב של הזולת. הצורך לחיות עם הכאב של צער גלות השכינה הוא בכל עת כל זמן שלא זכינו לפרסום שם ד' בעולמות ליתגדל ויתקדש שמיא רבא, ואין לזה כל קשר עם הכאבים והיסורים שהאדם עובר בינו לבין עצמו.

כי הכאב שהאדם עובר אינו אלא אמצעי שעל ידו יתעורר להכיר צער גלות השכינה וכאב הזולת, ולא שהכרת צער גלות השכינה והכרת הכאב של הזולת מהווה אמצעי שלא ירגיש בכאב של עצמו, מאידך כאשר האדם יתחבר לצער גלות השכינה ולהכרת הכאב של הזולת גם לאחר שהכאבים של עצמו נעלמו יש בזה הוכחה שאכן נקשר באמת לצער גלות השכינה, לחרבן בית המקדש, למיתת הצדיקים ולמצוקות והכאבים של עם ישראל - עמו אנכי בצרה. וממילא יהיה לו גם הקשר בתיקון הבריאה אני והו הושיעה נא.

